

Arrest

nr. 282 699 van 5 januari 2023
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juli 2022 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2021 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 juli 2022 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2021 werd ingediend door :

*[Z.D.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde documenten, met name zijn bijlage 26 en 13quiquies, kunnen door onze diensten [niet] aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn. Bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kunnen ze aldus geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden.

Betrokkene verwijst naar zijn verblijfshistoriek, met name zijn geboorte als Duitsland, als motivatie voor het ontbreken van identiteitsdocumenten. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in oktober 2015 door de Duitse autoriteiten werd gerepatrieerd naar Kosovo waar hij verbleef tot begin 2018. Dit houdt in dat betrokkene wel degelijk geïdentificeerd werd als Kosovaarse onderdaan en dat hij zich dus dient te wenden tot de bevoegde Kosovaarse autoriteiten om de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen. De loutere verwijzing naar zijn verblijfshistoriek is onvoldoende om aanvaard te worden door onze diensten.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat: “Betrokkene beweert dat hij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument en dat hij in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien hij door zijn afhankelijkheid van zijn moeder, mevrouw [H.H.] [...], niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen. Echter, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij, of zijn moeder, reeds vruchteloze pogingen heeft ondernomen om via de Bosnische ambassade in België één van de vereiste identiteitsdocumenten te verkrijgen. De loutere vermelding dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien hij door zijn afhankelijkheid van zijn moeder niet zelf kan trachten om identiteitsdocumenten te verkrijgen, zonder voorleggen van zelfs maar enig begin van bijkomend bewijs, volstaat niet om aanvaard te worden als een geldige motivering die betrokkene zou toelaten vrijgesteld te zijn van het voorleggen van de voorwaarde tot het voorleggen van een [...] kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name de bijlage 26quinquies, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien deze bijlage 26quinquies duidelijk het volgende vermeld: “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.” Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

2. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist dat de betrokken vreemdeling beschikt over een “identiteitsdocument”.

In artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder “identiteitsdocument” dient te worden begrepen.

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De wetgever heeft aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit, maar de vaststelling van de identiteit mag hiertoe niet beperkt zijn. De doelstelling (ratio legis) bestaat er immers in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 28 juli 2021 werd door de verzoekende partij aangegeven dat hij in de onmogelijkheid verkeert om de vereiste identiteitsdocumenten (zoals een paspoort of identiteitskaart) voor te brengen. Hij beriep zich derhalve op een vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaf wel aan dat hij een bijlage 26 en een bijlage 13quinqies kon voorleggen (hetgeen hij deed onder stuk 2 bij de aanvraag) met de vermelding van zijn volledige identiteit. Verzoeker diende ook eerder al een verzoek in tot internationale bescherming. Zijn identiteit werd daarbij niet in vraag gesteld. Verzoeker benadrukte voorts dat hij door zijn verblijfshistoriek (hij werd o.a. geboren op [...] te [I.]) geen paspoort of identiteitskaart kan bekomen.

4. In de bestreden beslissing wordt bevestigd dat verzoeker een bijlage 26 en een bijlage 13quinqies heeft overgemaakt bij zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zoals door verzoeker ook werd aangehaald in zijn aanvraag.

De gemachtigde ziet in de bestreden beslissing (stuk 1) evenwel twee redenen waarom deze documenten niet kunnen aanvaard worden als een "identiteitsdocument" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, met name:

- doordat "de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn" en;
- "bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kunnen ze aldus geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden".

5. Vooreerst, blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat deze beslissing rechtstreeks gestoeld is op de omzendbrief van 21 juni 2007 (de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006).

De verwerende partij steunt zich expliciet op punt II C 1-b van deze omzendbrief waarbij het begrip "identiteitsdocument" wordt omschreven als "een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart". In de bestreden beslissing wordt expliciet naar deze bepaling verwezen en wordt dit als een verplichting beschreven: "de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn" (stuk 1, eigen accentuering), terwijl artikel 9bis Vreemdelingenwet niet nader toe[...]licht wat onder "identiteitsdocument" dient te worden begrepen (zie hierboven).

De gemachtigde hanteert punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007 derhalve als een verplichting ("moet"), hetgeen niet voorzien is in artikel 9bis Vreemdelingenwet. De gemachtigde kent derhalve een reglementaire draagwijdte toe aan punt II C 1-b van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Omzendbrieven kunnen in principe geen verordenend karakter hebben en bijgevolg ook geen nieuwe en dwingende rechtsregels creëren (RvS 8 januari 2009, nr. 189.323).

Naar de inhoud van de omzendbrief van 21 juni 2007 dient deze evenwel te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief.

Verordenende omzendbrieven hebben tot doel een dwingende rechtsregel te formuleren die moet worden nageleefd door degenen tot wie de omzendbrief is gericht (RvS 15 oktober 2009, nr. 196.968).

Om verordenend te zijn moet de omzendbrief:

- een nieuwe regel aan de bestaande rechtsorde toevoegen;
- de auteur de bedoeling hebben om de richtlijnen die in de omzendbrief vervat zijn verplicht te stellen;
- de overheid die de omzendbrief uitvaardigt, heeft de bevoegdheid om degene die de richtlijn moet toepassen te binden;
- tevens beschikt die overheid over de middelen om de handhaving van de richtlijnen af te dwingen.

(RvS 15 oktober 2009, nr. 196.968; RvS 29 oktober 1991, nr. 37.962; RvS 13 januari 1992, nr. 38.479,13; Zie ook K. LEUS, "Omtrent het rechtskarakter en de rechtswaarde van bestuurlijke omzendbrieven: stand van zaken anno 1993", T.Gem. 1994, 46-64).

Aan deze criteria is voldaan:

- de omzendbrief voegt iets aan de wet toe, aangezien het begrip "identiteitsdocument" wordt gedefinieerd als "een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart"; deze criteria zijn niet in de Vreemdelingenwet of een andere bestaande reglementering voorzien waardoor deze bijgevolg iets toevoegen aan de bestaande reglementering (RvS 5 februari 2009, nr. 190.178).
- de omzendbrief is voldoende abstract en algemeen geformuleerd, aangezien ze betrekking hebben op elke vreemdeling die zich baseert op artikel 9bis Vreemdelingenwet om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.
- de auteur van de omzendbrief heeft de bedoeling om de omzendbrief verbindend te stellen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing; niets wekt de indruk dat het hier om een verblijvende richtlijn gaat.
- de omzendbrief is opgesteld en bekendgemaakt door een overheid die over de bevoegdheid beschikt die het haar mogelijk maakt bij betwisting de naleving van de door haar uitgevaardigde normen af te dwingen.

Gelet op de criteria gehanteerd door de Raad van State dient de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 te worden gekwalificeerd als een verordenende omzendbrief. De bestreden beslissing is hierop gebaseerd, zoals woordelijk blijkt.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat aan de omzendbrief van 21 juni 2007 waarop de bestreden beslissing is gestoeld, een reglementaire draagwijdte moet worden toegeschreven.

Aan een verordenende omzendbrief worden dezelfde rechtmatigheidseisen gesteld als aan alle verordenende besluiten, zoals onder andere het voorafgaand advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving - behoudens dringende noodzakelijkheid - en de publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Op grond van artikel 3, §1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, dient het ontwerp van deze omzendbrief aan de afdeling wetgeving van de Raad van State te [...] worden voorgelegd.

Zulks is niet gebeurd, waardoor de omzendbrief van 21 juni 2007 onwettig is.

De bestreden beslissing heeft zich derhalve ten onrechte gebaseerd op de omzendbrief van 21 juni 2007 om de bestreden beslissing te onderbouwen, waardoor deze eveneens onwettig is.

6. In tweede instantie stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de voorgebrachte bijlage 26 en bijlage 13quinquies niet kunnen aanvaard worden als een "identiteitsdocument", omdat ze het resultaat zijn van gegevens die door verzoeker aan verweerder werden verstrekt: "bovendien werden deze documenten opgesteld op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten en kunnen ze aldus geenszins als een identiteitsbewijs gezien worden" (stuk 1).

De gemachtigde sluit derhalve elk "identiteitsdocument" uit dat werd opgesteld op basis van gegevens die door de betrokkene aan verweerder werden verstrekt. Derhalve hanteert de gemachtigde dit als een reglementaire bepaling, terwijl hiertoe geen grondslag wordt gegeven door de gemachtigde.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet legt deze vereiste bovendien niet op. De gemachtigde handelt hierdoor in strijd met deze bepaling.

Voorts, wijst verzoeker erop dat de stelling van verweerder niet kan worden gevolgd doordat verweerder de bijlage 26 en bijlage 13quinquies zelf hanteert als document om verzoeker te identificeren en verplichtingen aan hem op te leggen (zoals een terugkeerverplichting in het geval van de bijlage 13quinquies). De identiteit van verzoeker staat bovendien ook niet ter discussie, hetgeen door verzoeker werd aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Zowel door verweerder als door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming) werd zijn identiteit niet ter discussie gesteld. De doelstelling (ratio legis) van artikel 9bis Vreemdelingenwet bestaat er dan ook in om met voldoende zekerheid de identiteit van de aanvrager te kunnen vaststellen, waarmee verzoeker niet op een zorgvuldige manier heeft rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat hij bij deze aanvraag geen kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart heeft gevoegd en er geen geldige motivering is die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoeker weliswaar een “bijlage 26” en een “bijlage 13quinqies” heeft voorgelegd, doch dat deze documenten niet als een bewijs van identiteit kunnen worden aanvaard. Hij heeft erop gewezen dat de in deze documenten vermelde gegevens enkel zijn eigen verklaringen weergeven. Verweerder heeft tevens uiteengezet dat verzoeker door de Duitse autoriteiten reeds werd gerepatriëerd naar Kosovo, zodat vaststaat dat hij als een Kosovaars staatsburger werd geïdentificeerd en hij zich tot de Kosovaarse autoriteiten kan wenden om de nodige identiteitsstukken te verkrijgen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De door verzoeker in zijn verzoekschrift weergegeven motivering is niet deze die is opgenomen in de bestreden beslissing. In de mate dat zijn grieven zijn gericht tegen deze door hem aangehaalde motivering, die niet in de bestreden beslissing staat, zijn deze niet relevant.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad wijst er voorts op dat artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in regel dient te beschikken over een identiteitsdocument. Uit de memorie van toelichting bij de wet waarbij voormelde wetsbepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd – en waarnaar verzoeker zelf ook verwijst – blijkt dat de wetgever oordeelde dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk verklaard (kan) worden” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt toe aan de vreemdeling die een aanvraag indient om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd om aan te tonen dat hij over het vereiste identiteitsdocument beschikt.

Het staat niet ter discussie dat verzoeker om zijn identiteit aan te tonen geen geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel overmaakte, doch dat hij wel een “bijlage 26” en een “bijlage 13quinqies” bij zijn aanvraag voegde en dat verweerder motiveerde dat deze documenten geen identiteitsdocumenten zijn. Verweerder voegde hieraan toe dat in de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) wordt uiteengezet dat met een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel wordt bedoeld.

Verzoeker stelt dat verweerder niet vermocht te verwijzen naar de omzendbrief van 21 juni 2007 om te duiden dat voormelde bijlagen niet als identiteitsdocumenten kunnen worden aanvaard, aangezien deze omzendbrief een verordenend karakter heeft en niet voor advies aan de Raad van State werd overgemaakt, waardoor deze als onwettig moet worden beschouwd. Om te onderbouwen dat voormelde omzendbrief een verordenend karakter heeft stelt verzoeker dat de omzendbrief een criterium toevoegt

dat niet in de wet is opgenomen, door het begrip “*identiteitsdocument*” te definiëren als “*een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart*”. Zijn standpunt kan echter niet worden gevolgd. De toelichting in de omzendbrief waarnaar hij verwijst is immers niet meer dan een weergave van wat in de reeds aangehaalde voorbereidende werken inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden gelezen. Er kan dus niet worden gesteld dat nieuwe voorwaarden worden opgelegd (cf. RvS 4 februari 2016, nr. 11.788 (c)). De omzendbrief geeft slechts de bedoeling van de wetgever weer. Ook in de omzendbrief zelf wordt overigens, in de voetnoot die aan deze toelichting is gevoegd, het volgende gesteld: “*Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.*”

Verzoekers grief dat de bestreden beslissing onwettig is omdat deze een verwijzing omvat naar de omzendbrief van 21 juni 2007 kan derhalve niet worden aangenomen.

Door er, in een tweede onderdeel van zijn middel, op te wijzen dat verweerder, in een overvloedige overweging, op algemene wijze, heeft aangegeven dat hij een document dat werd opgesteld “*op basis van de gegevens die betrokkene zelf heeft doorgegeven aan onze diensten*” niet kan aanvaarden als een identiteitsdocument, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu onwettig optrad door te oordelen dat de door hem aangebrachte documenten – die de expliciete vermelding “*Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs*” bevatten – geen identiteitsbewijzen zijn.

Het gegeven dat verweerder en de diensten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in tal van documenten naar verzoeker hebben verwezen aan de hand van de door hem verstrekte identiteitsgegevens wijzigt niets aan het voorgaande en laat niet toe te oordelen dat de door verzoeker aangebrachte documenten toch als identiteitsdocumenten, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zouden moeten worden beschouwd.

Verzoeker betwist daarnaast niet dat hij met zijn uiteenzetting in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk is om het vereiste identiteitsdocument, via de bevoegde Kosovaarse autoriteiten, te verwerven.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aan.

2.2.3. Verzoeker laat voorts na om, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

mevr. N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK